

ÉVKÖZI 22. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Sir 3,19-21.30-31 – Zsid 12,18-19.22-24a – Lk 14,1.7-14

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Mi ilyen szép énekeket énekelünk: könyörülj rajtunk Urunk, és nyilvánvalóan azért vesszük az ajkunkra ezeket az énekeket, mert hiszünk abban, hogy az Isten velünk van és könyörületes, és segít a mi Istenünk. Közben a világban egyre gyakrabban hallunk ilyeneket: a világ megérett a pusztulásra. Csakhogy ez nincs benne az Isten tervében, Isten nem a pusztulás istene, Ő nem pusztító Isten. Isten a szeretet Istene, megmenti a világot és megmenti az embert. Csak ez rajtunk is múlik. Isten mindent megtesz azért, hogy a világ éljen, hogy az ember boldog legyen, de ehhez a hozzájárulásunknak meg kell születnie. Ezen a mai vasárnapon különösképpen is gondoljunk erre. Ne hallgassunk ezekre a szavakra: megérett a pusztulásra. Sok baj van, sok gond van, de Isten mindeneknél nagyobb, és ha mi Istennel szövetkezünk, akkor új életünk lehet, új világot építhetünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Mi is egy lakomán vagyunk és nagyon nagy szerencsénk van, mert a mi meghívónk az Isten. Nem olyanféle valaki, mint ez a gazdag ember, aki úgy gondolta, hogy mekkora magasra fogja emelni az ő tekintélyét, hogy elfogadta az ő meghívását Jézus Krisztus is. És bizonyára többen mások is, akik meghívást kaptak, nem mondták vissza véleményem szerint a meghívást, hiszen ott lesz Jézus is, hát jó lesz Jézus közelében lenni, valami ránk is hullik Jézusnak a tekintélyéből, Jézusnak a nagyságából.

Micsoda más ez a mi lakománk, mert Isten mindenkit hív és nem aszerint hív, hogy hova jelöljön ki ülőhelyet. Mindig vannak üres helyek, sajnós. Pedig hív mindenkit az Isten. Majd akkor lesz egy picit jobb világ és akkor nem kell majd ezektől a szirénhangoktól félnünk, amit említettem a szentmise bevezetőjében, hogy pusztulásra ítéltetett ez a világ. Nem, a világ az Isten teremtménye, az ember az Isten teremtménye, az Isten életet akar, csak rajtunk is múlik sok minden.

Mindenesetre ez a mai üzenet nagyon elgondolkodtató a számunkra. Mert a kérdés valójában az, hogy a világ bölcsessége szerint gondolkodunk úgy általában a világról, az életről, egymásról, az egymással való kapcsolatunkról, vagy az isteni bölcsesség szerint. Az, hogy ha ma panaszkodunk és féltjük a világunkat is, meg az életünket is, az bizonyára azért van, Testvérek, mert egy olyan világot építünk éppen itt Európában, amely Európában Istennek nincs helye. Hát, ha az Istennek nincs helye a világunkban, nincs helye az életünkben, akkor ugyan ki mondja meg, hogy hogyan gondolkodjunk helyesen, hogyan gondolkodjunk a világról és hogyan gondolkodjunk egymásról? Okos ember sok van, sokan bölcsnek is tartják magukat, csakhogy más a világ bölcsessége, mint az Istennek a bölcsessége, aki az életre tanít bennünket. A világ fiai ugyan természetesen az életnek szóló üzeneteket mondanak ki, csakhogy a világ bölcsességének a lényege körülbelül egy mondatban így foglalható össze. Az ember általában valamiért tesz valamit. Valamiért valamit. Isten pedig minden esetben értünk tesz, nem valamiért, hanem felénk árasztja az élet üzenetét, a szeretetét.

A mai vasárnap egy sajátos fogalommal ismertet meg bennünket. A szót ismerjük, azt hallottuk az ószövetségi olvasmányban, hogy alázatosságban hajtsd végre tetteidet, te ember. Aztán Jézus, aki azt mondja, hogy tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű. Tehát ha az ószövetségi ember is az alázatosságra kap felhívást és Jézus Krisztus maga azt mondja, hogy ő alázatos, akkor ez nagyon fontos kell, hogy legyen. Mit jelent?

Kedves jó Testvérek, az alázatos ember ellentéte a gőgösnek, a beképzeltnek, a nagyképűnek. És ha én most a bibliai üzenetét mondom ennek az igazságnak, akkor ez azt jelenti, az alázatos ember az, aki Isten előtt megállva ki meri mondani: Isten nélkül semmi vagyok. Rá lehetne venni ma az embereket erre? Isten nélkül semmi mindegyikünk. Pedig, az isteni igazság pontosan ebből a helyzetből, a semmi voltunkból vezet ki.

Mert miért vagyunk semmik? Ne ijedjünk meg ettől a szótól, ez nem azt jelenti, hogy most megtipor az Isten, vagy egymást tapossuk le, dehogy. Azt jelenti, hogy Isten nélkül csak bűnt tudunk elkövetni. Tessék egyszer ezen gondolkodni. Persze, sok jót is tudunk tenni, ilyenkor mindig ezekbe kapaszkodunk bele, de valójában Isten nélkül az ember csak magára gondol, és ez a döntő szempont. Mert a bűn, ami semmivé tesz bennünket egymás számára az, hogy csak magunkra gondolunk.

Hát mit jelent az a feleség a férjének, ha csak magára gondol, vagy a férj a feleségének mit jelent, ha csak magára gondol? Mi lenne a gyerekeinkkel, ha a szülők csak magukra gondolnának? Itt vagyunk ebben a világban, ahol gyakorlatilag a legalapvetőbb emberi kapcsolat összetört, a férj és feleség kapcsolata. Sőt, nagyon sok esetben nincs is már szó férjről, feleségről, hanem éppen valakiről, akivel összehozott az élet, aztán egy ideig tart, aztán egy másikkal hoz össze az élet. Vajon ezekben az esetekben mit jelentünk annak a másiknak? Az alázatosság erénye pontosan ezt akarja üzeni nekünk, hogy Isten nélkül csak vagyunk, hogy ne mondjam ezt: semmik vagyunk. Mert a bűnös ember semmi, sőt ellenség, mert ő csak a maga világát építi, valamiért valamit, és éppen elég bajunk van ezekkel az ügyeskedőkkel, akik valamiért valamit tesznek, általában nyilvánvalóan azért, hogy a saját egyéni javukat, érdeküket szolgálják.

Az alázatosság azt jelenti, az alázatos ember az a valaki, aki felismeri azt és bevallja magának, hogy minden Isten ajándéka. Isten ajándéka az élet, Isten ajándéka a másik ember, Isten ajándéka az emberi kapcsolatunk, Isten ajándéka mindaz, amit megtehetünk ebben a világban. És ha jól gondolkodunk, akkor mindig a másik javát akarjuk, mert az emberi élet szolgálat. Jézus azt mondta, hogy tanuljatok tőlem, mert alázatos szívű vagyok. Akkor pontosan erre kell gondolni, hogy Jézus azért lett emberré, hogy miket megváltson és mindenről lemondott, nem magának élt, hanem értünk. És aki erre a Jézusra figyel és ma is, aki ennek a Jézusnak az üzenetére, tanítására, példájára odafigyel, az életet talál.

Ez a mai példázat ezért nagyon fontos üzenet. Mert ugye az emberek, akik úgy gondolják, hogy valamire jutottak, nagyjából kijelölik maguknak a helyeket is. Ahogyan itt hallottuk, hogy ne az első helyre üljön, az utolsóra. Aztán hányszor látja ezt az ember, különböző kiemelt összejöveteleken, amikor az emberek ódzkodnak attól, hogy a helyükre üljenek, amit nekik kijelöltek, inkább majd hátul. Talán még számítások is vannak ebben, de ne ezzel foglalkozzunk. Hanem sokkal inkább azzal foglalkozzunk, hogy az isteni bölcsesség pontosan azt a – talán mondhatom így – rangsort vagy azt a rendet állítja elénk, ami az életnek a rendje.

Mit mond Jézus? Aki közületek a legnagyobb, az legyen a legkisebb, aki közületek úr, az legyen mindenkinek a szolgálója. És ő maga az utolsó vacsorán beszélt erről az apostoloknak, amikor elkészönt ebből a világból és utolsó tanítását adta az apostoloknak, hogy tudják, hogy hol a helyük. Mindig a legkisebbek oldalán van a helyük, mindig azoknak az oldalán van a

helyük, akik rászorulnak a segítségre, a támogatásra. A nagyok, akármilyen tekintélyük van, használják ki pontosan a kicsinyek érdekében. És akik nagy, másfajta tekintélyre jutottak, akár tanulmányaik során, akár a beosztásuk okán, azok ne feledkezzenek meg arról, hogy ez szolgálat. Éppen a napokban beszélgettem itt a kórháznak néhány vezető orvosával, hogy ne felejtjük el, a betegek nem értünk vannak, mi vagyunk a betegekért. Ez a szolgálat, ez az isteni bölcsesség által kijelölt helye mindegyikünknek, minden embernek.

Testvérek! Azt hiszem egyszerű és egyértelmű. Nem valamiért valamit, hanem a helyünkön az életet szolgálni, a másik ember esetében. Itt nem érdekről van szó, itt nem helyezkedésről van szó. Kijelölt helyről van szó. Amaz helyeket az emberek maguknak vélik biztosítani. Meg kellene tanulni az isteni szeretet stílusát, mert a szeretetet annyiszor emlegetjük, csak hogy a szeretet, az isteni. Az emberi szeretet akkor istenül meg, ha valóban a szeretet isteni stílusát fölismerjük. Az isteni szeretet áradó, az isteni szeretet, az eláraszt.

Éppen a napokban voltam valahol és kérdezték egy nagy ünnepségen, már többször is voltam meghívott oda, hogy mire gondolok, amikor ide érkezem, mire emlékszem legszívesebben. Mondom, én konkrét dologra semmire nem akarok emlékezni, egyre gondolok csak – pedig akkor még nem is olvastam, hogy éppen a mai vasárnap üzenete lesz ez – mondom, én itt mindig áradó szeretettel találkoztam, olyan szeretettel, hogy szinte hordozza egyik ember a másikat. Testvérek! Az isteni szeretet ilyen, talán még ezt is mondhatnám, az isteni szeretet mindig túlbiztosít, bőven áradó, kockáztató, de még arra külön visszatérek.

Tavasszal mindig rácsodálkozom az első virágzó fákra. Mandula azt hiszem a legelső, ami a mi éghajlati övünkön tobzódó virágáradatban jelenik meg, olyan, mint egy menyasszony. És az ember amikor végignézi az életét egy fának, akkor látja, hogy ebből a millió virágból csak néhány szem gyümölcs lesz. Hát mekkora vállalat az Isten szeretete! Valami ilyen az Isten, az élet oldalán így áll, hogy tobzódóan bővelkedő, hogy az a néhány, ami a gyümölcs lesz és ami az örömet jelent, az valóban élénk kerüljön. Az isteni szeretet ilyen áradó, az isteni szeretet kockáztató, az isteni szeretet nem azzal foglalkozik, amikor találkozik az emberrel, hogy ki ez a valaki. Az Istennek minden ember egyforma.

Hányszor panaszojzuk, hogy a jogaink, meg hogy a különbözőségeink. Testvérek, Istennek minden ember egyenlő és az Isten nem azt nézi, hogy mire számíthat azzal az emberrel, akivel találkozik, hanem a bizalmába avatja. Ezzel vissza is lehet élni természetszerűen, az Isten ezt nagyon jól tudja. De ha ez a kockázatvállalat nincs, akkor találkozás sincs – egy sem! Kockázatvállalat nélkül találkozás sincs. Mert akkor előítéleteink vannak, akkor egyszerűen elmegyünk egymás mellett.

Testvérek, ennek a mai evangéliumnak az utolsó figyelmeztetése azért fontos, hogy hívd meg a szegényeket, akik nem tudják majd viszonzni neked. Itt nyilvánvalóan nem arról van szó, hogy a szomszédoddal légy haragban, a testvéreiddel leülni egy asztalhoz, hát nyilván azok hozzátartoznak a rendezett normális élethez. A nagy vendégségek, amikor kinézzük, ki mindenkit akarok az asztalomhoz hívni, ezekkel szemben mondja Jézus, hívd meg azokat, akiket senki valójában nem is értékel. Ezek a szegények, a kicsinyek, a nyomorultak, a bajban lévők. Őket hívd meg, mert ebben az esetben, amikor asztalt terítesz, akkor az Isten iránti szeretetből terít meg ezt az asztalt.

Micsoda különbség nekik asztal teríteni, mint azt ünnepelni, hogy valaki megtiszteli az asztalomat. Erre mondja Jézus: ezt a mennyben is följegyzik, ez az Isten előtt is fontos. És ez az isteni szeretet, ezek azok a cselekedetek, amikor azok felé tudunk fordulni, akik mellett oly könnyen elmennek, mint az útszélre került ember, aki annak köszönhet a jövőjét, hogy jött

egy ember, a szamaritánus, aki megállt és lehajolt és gondoskodott róla. Ez jelenti azt, hogy a mi jó tetteinkben az Isten jósága folytatódik.

Én azt kívánom a Testvéreknek, hogy legyünk óvatosak a világ bölcsességével, annak a világnak a bölcsességével, amely számító: valamiért valamit. Sokkal jobban figyeljünk az Isten bölcsességére, aki elsősorban a szeretetével felemeli az embert. Ha mi Istenre való tekintettel fordulunk egymáshoz, akkor ezek olyan cselekedetek, amelyekben fölsejlik az Isten arca, amely cselekedetekben még az Isten jósága is elhalmozhatja a másik embert. Induljunk el ezen az úton!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Kérjük a Jóistentől, hogy az alázatosság kegyelme kibontakozzon bennünk, ami nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy Istennel való kapcsolatunkban egy új perspektívája jön létre az életünknek. Amikor nem ezért, azért, amazért teszünk valamit vagy vallunk szeretetet meg szerelmet, hanem mert Isten gyermekei vagyunk, Isten háza népének a tagjai vagyunk és az Isten országának a jelenléte a mi jó cselekedeteink által gazdag. Jóisten segítsen bennünket ebben, hogy értsük meg, mert sok mindent tudunk, csak nem egyszerű életre váltani.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy holnap egy nagy embernek a vértanúságára emlékezünk, Keresztelő Szent Jánosnak a vértanúságára, aki Jézus előfutára volt és így lett az életének vége. De azóta is emlékezünk rá, mert példa minden ember számára, aki méltó emberi életet akar élni.

+ *Á L D Á S* +